

Sokak Çocuğu + Kamu Vicdanı = Bizim Çocuklarımız

Türkiye'nin kanayan yarası sokak çocukları diye adlandırılan aslında doğru tanımlama bizim çocuklarımız. Bizler her türlü hayvana sevgi ve şefkat göstermez miyiz? ve bu davranış doğru ve insanidir. Doğayı korumak en tabi görevimiz değil midir? Bazen vicdanımızla baş başa kalıp kendimizi sorgulamaz mıyız? Bir an için kendimizi sorgulayalım sokaklarda gezinen evcil olmayan hayvanlar için bile yaptığımız cemiyet çalışmaları, aktiviteler, dernekler, vakıflar ve harcanan zamanı düşünün ki evcil olan veya olmayan hayvanlar için yapılan bu emeklerin tamamını doğru ve az buluyorum.

Doğayı korumak için harcadığımız zaman, enerji, maddiyat ve cemiyet çalışmalarını da düşünün ki bunları da doğru ve az buluyorum. Öyleyse neden kendimize ve vicdanımıza şu soruyu sormuyoruz? Dünyanın ve kâinatın var oluş sebebi olan insan yani istismar edilen, kendi tasarrufları dışında toplum ve ailenin günah keçisi olan, adına toplumun sokak çocuğu, benim bizim çocuklarımız dediğim bu evlatlarımıza ne kadar zaman, maddiyat, enerji ve cemiyet çalışması yapıyoruz.

Bu çocukları sokak çocukları diye tanımlama bile ötekileştirme değil mi? Sokak kedisi, sokak köpeği, sokak çocuğu toplum ve kamu vicdanının geldiği nokta. Lütfen bu ismi telaffuz dahi etmeyelim, gelin hep birlikte bir kamuoyu oluşturalım. Akademisyen, yazar, sağcı, solcu, dindar, ateist, kadın, erkek, zengin, fakir ayrımı yapmadan kamuoyu oluşturalım. Herkesin, her kesimin vicdanı vardır, var olmalıdır.

İlk adım sokak çocuğu yerine bizim çocuklarımız, kimsesiz çocuklar, istismar edilen çocuklar ismini birlikte koyalım. Fakat kedi köpekten bahseder gibi evlatlarımızı sokak çocuğu diye isimlendirip ötekileştirmek İslami ve insani bir yaklaşım ve uygulama değil. Kendilerini eğitimli, medeni, uygar ve varlıklı diye tanımlayan insanlar evlerini paylaştıkları kedi, köpekler kadar bile, bu biçare çocuklara şefkat, sevgi ve merhamet göstermiyorlarsa onların uygarlık ve medeniyet tanımlaması vicdan ve merhametten yoksun ise tanımlama ve biçilen payeler eksik değil mi? Medeniyet ve uygarlık, eğitim, mevki ve maddiyatla ölçülüyor, vicdan, insani davranış ve uygulamalarla ölçülüp değerlendiriliyor.

Gelin bizim çocuklarımıza hep birlikte sahip çıkalım, kanayan yaranın kanını durduralım. İlk adım sokak çocuğu gibi gayri insani bir tavır yerine, bizim çocuklarımızla başlayalım.

Şiirimde anlatılan duygu ve hissiyatı sokakta gördüğüm kimsesiz ve biçare her çocuğu kendi çocuğum gibi algılıyor ve birey olarak sorumluluğumu kabul ediyorum.

BİZİM ÇOCUKLARIMIZ

Bazen anne, baba ayrı yaşar hayatı

Düşünmezler evlatları, üstün olan inatları

Çocukların ruhsal evrim, çaresizlik olur bahtları

Evlat sana ismi koyan utansın, sen bizim çocuğumuzsun

Düşersin sokağa korumasız, biçare sessiz

Küçümserler seni, kaderin sillesinden habersiz

Kıyafetinle konuşmanla alay eder ahlaksız

Evlat, suçlu toplum, sen bizim çocuğumuzsun

Biliyorum suç işlersin, cemiyete salarsın korku

Cemiyet sahip çıkmazsa, evladına olacak buydu

Sizin sokaklarda çoğalmanız kamu vicdanının sonuydu

Evlat, cemiyet utansın sen bizim çocuğumuzsun

Çekersin tiner yok olur, körpe vücut ve beyin

Kader aile toplum birlikte, sana oynamış oyun

Sizi sokakta görünce yüreğim, kalbim, vicdanıma olur ölüm

Evlad, sen sokakların değil vicdanlarımızın çocuğusun